

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Komorowski (spr.)

Protokolant: st. prot. sąd. Karolina Tomiak

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2015 roku

sprawy **R. M.**

obwinionego o wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 17 października 2014 roku, sygn. akt II W 48/14

1. uchyła zaskarżony wyrok w całości i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie umarza,
2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

SSO Jarosław Komorowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Kościanie uznał obwinionego R. M. za winnego tego, że w dniu 7 lutego 2013 r. o godz. 13.50 w C., na ul. (...), jechał po drodze publicznej jako kierujący samochodem marki S. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, tj. 0,11 mg/ alkoholu w wydychanym tj. wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. i wymierzył mu karę 500 zł grzywny oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres 6 miesięcy. Sąd Rejonowy obciążył również obwinionego kosztami postępowania.

Wyrok ten w całości, zaskarżył obrońca obwinionego zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów skutkującej przyjęciem tezy o braku gotowości urządzenia mierzącego zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu; art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.w. skutkujące pominięciem powołania biegłego, pomimo że ustalenie ważnych, a niewyjaśnionych okoliczności sprawy wymagało wiadomości specjalnych; art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść obwinionego nie dających się usunąć wątpliwości wynikających z rozbieżnych wyników podanych przez urządzenie Alkometr 2.0,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść wynikający z dokonania ustaleń w oparciu o swobodny wniosek biegłego dotyczący braku gotowości urządzenia pomiarowego, bez jego weryfikacji zeznaniami osób urządzenie to obsługujących.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku i niewinienie R. M., ewentualnie zaś o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej obrońca wniósł o umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wniosek obrońcy złożony na rozprawie w dniu 2 marca 2015 r. okazał się zasadny, zaś w ocenie Sądu Okręgowego same zarzuty apelacyjne pozbawione były podstaw.

Obrońca zakwestionował przede wszystkim sposób procedowania Sądu meriti, który miał mieć wpływ na ocenę dowodów, a w konsekwencji na stwierdzenie sprawstwa i winy obwinionego.

Zgodnie z art. 7 k.p.k., organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną tego przepisu, gdy:

- 1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),
- 2) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),
- 3) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.). (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 roku, V KKN 104/98).

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się uchybień, które wskazywałyby na przekroczenie przepisu art. 7 k.p.k. (recypowanym do postępowania w sprawach o wykroczenia) i w pełni zgodził się z przeprowadzonym przez sąd I instancji postępowaniem dowodowym. Biegły w opinii pisemnej, a następnie na rozprawie szczegółowo wyjaśnił, że drugi pomiar mógł wyłącznie wynikać z niedotrzymania czasu pełnej gotowości urządzenia, podkreślając że innego uzasadnienia takiego układu faktycznego nie znajduje. Twierdzenie biegłego nie jest więc wyłącznie domniemaniem, lecz wnioskiem wysnutym na podstawie posiadanych przez niego wiadomości specjalnych. Wskazywane przez obrońcę nieprawdopodobieństwo wniosków biegłego stanowi więc wyłącznie polemikę z opinią biegłego, do której obrońca nie jest uprawniony – jako osoba nie posiadająca fachowej wiedzy w tym zakresie.

Pozbawiony znaczenia jest również fakt, że obwiniony choruje na cukrzycę – co kategorycznie stwierdził na rozprawie biegły. Informacje „z internetu” nie mogą stanowić podstawy do podważenia jego wniosków, bowiem z doświadczenia życiowego wiadomo, że informacje pochodzące z sieci nie zawsze są zamieszczane bądź weryfikowane przez fachowców z danej dziedziny. Biegły R. W. niewątpliwie dysponuje wiedzą m. in. na temat funkcjonowania urządzeń do badania poziomu alkoholu w wydychanym powietrzu, co Sąd Okręgowy miał możliwość stwierdzić z urzędu w sprawach, w których biegły ten występował.

W konsekwencji niezrozumiałą jest zarzut naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.w., skoro Sąd meriti przeprowadził dowód z opinii biegłego, a więc okoliczności wymagające wiedzy specjalistycznej zostały stwierdzone przez osobę posiadającą wiadomości specjalne w tym zakresie – tj. farmakologii, a więc dziedziny zajmującej się wpływem substancji chemicznych na reakcje organizmu ludzkiego.

Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do twierdzenia, że Sąd Rejonowy naruszył wskazania art. 5 § 2 k.p.k. Nie można bowiem podnosić tego zarzutu, podnosząc wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie istniejące w sprawie wątpliwości, w tym w zakresie jednego z nieprawidłowych pomiarów dokonanych urządzeniem Alkotest 2.0.

W konsekwencji, brak było również podstaw do uwzględnienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a jego tok rozumowania znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia. Żaden z argumentów obrońcy nie mógł więc podważyć trafności wyroku Sądu I instancji. Wobec stwierdzenia więc, iż nie uchybiono wskazaniom wiedzy lub logicznego rozumowania, ani też nie wykroczone poza ramy swobodnej oceny, brak jest podstaw do wzruszenia orzeczenia.

Z uwagi na powyższe, brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia R. M. od zarzuconego mu czynu, zgodnie z dyspozycją art. 62 § 3 k.p.w.

Konieczne natomiast było umorzenia postępowania. Zgodnie z treścią art. 45 § 1 kodeksu wykroczeń karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

W niniejszej sprawie R. M. miał dopuścić się zarzuconego mu wykroczenia w dniu 7 lutego 2013 roku, a więc w dacie wydawania zaskarżonego wyroku tj. w dniu 17 października 2014 roku nie minął jeszcze dwuletni okres przedawnienia karalności czynu objętego zarzutem, a zatem Sąd Rejonowy zobowiązany był merytorycznie rozstrzygnąć kwestię sprawstwa i winy obwinionego.

Apelacja obwinionego została przyjęta przez Sąd I instancji i w konsekwencji akta przesłano tut. Sądowi do rozstrzygnięcia. Zgodnie z treścią art. 104 § 1 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia - sąd odwoławczy uchyla na posiedzeniu zaskarżone orzeczenie niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu uchybienia na treść orzeczenia jeśli wystąpi jedna z okoliczności wskazanych w tym przepisie, natomiast w punkcie 7 wskazano, że może to nastąpić jeśli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie określonych w art. 5 § 1 pkt 4-10 cytowanej ustawy. Otóż art. 5 § 1 pkt 4 stanowi, iż nie wszczyna się postępowania a wszczęte umarza gdy „nastąpiło przedawnienie karalności czynu”.

Z uwagi na stwierdzenie omówionej wyżej okoliczności Sąd Okręgowy - na podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. - ograniczył rozpoznanie wniesionego środka odwoławczego, albowiem jest ono wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie podniesionych przez obwinionego uchybień byłoby bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy na podstawie art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie umorzył.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w punkcie 2. wyroku, obciążając nimi Skarb Państwa, albowiem zgodnie z dyspozycją przepisu art. 118 § 2 k.p.w. (który na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. znajduje odpowiednie zastosowanie do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze), w razie umorzenia postępowania w sprawach z oskarżenia publicznego koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Jarosław Komorowski